

LA META ÉS EL CAMÍ. ENHORABONA, CRIST HA RESSUCITAT

Un turista de ciutat, en unes breus vacances d'hivern, comentava a un pastor de muntanya, on havia anat a passar aquells dies de descans:

- M'encanta aquest paisatge ple de neu. Sóc un rodamóns de ciutat a qui de tant en tant li agrada perdre's per camins solitaris. Quin goig fa veure tot això tant blanc de neu !.
- Si, però perforat pel fred i els problemes en els camins. Malgrat això, reconec, afegí aquell vell pastor, aquest paisatge m'omple de pau..
- L'únic que trobo de mal, a mes del fred que vós dieu, comentà el turista rodamón, és que aquesta neu enterra la vida del camp i no la deixar créixer. Tot ho pinta del mateix color !. Però és natural.
- Va ben equivocat, vostè, contestà el pastor. Les llavors de vida que hi ha aquí davall estan somiant amb la primavera a sota la neu que trepitgem ara i ben aviat ompliran de color i de vida aquest blanca terra.

Tan bon punt el nostre turista arribà a casa comentà a la seva esposa el seu encontre amb el pastor. Li digué:

- Avui he après quelcom realment important d'un pastor savi. Després d'explicar-li l'escena acabà dient-li: les paraules del pastor m'han fet veure que no sempre tot el que veiem és tot el que són les coses. Oi, i tant !, afegí. Doncs, quan mirem la vida amb els ulls del nostre cor i de la nostra consciència, a més de mirar-la amb els del nostre cos i els de la nostra intel·ligència, percebem un món immens i meravellós, mes enllà del que estem veient.

Aquesta anècdota ens porta a pensar que la nostra vida és un xic així. En el camí de cada dia, a més del que veiem i ens expliquen, sentim en el nostre interior el desig de viure bé, sense dolor, sense limitació ni mort. Ens adonem de que, desitgem que els bons moments en els que gaudim de la vida no s'acabin mai. Percebem l'anhel de poder gaudir sense límit d'allò que ens omple d'alegria. És mes, encara que sabem que el nostre temps és limitat, no deixem de voler que tots aquets moments no tinguin fi, sinó que voldríem fruit-los sempre sense que perdessin la seva intensitat. I ens adonem també de que nosaltres som així, malgrat que veiem que tots és limitat.

Però sota la neu d'aquesta vulnerabilitat, com digué el pastor al nostre rodamón, està també la llavor de voler viure bé i més que bé i de poder fer-lo sempre. És això un somni?

Per què busqueu entre els morts Aquell que és viu. Ha ressuscitat?, preguntaren els àngels, com ensenya la Paraula de Déu, a aquelles dones que anaren a embalsamar el cos de Jesús, dipositat dintre d'un sepulcre. Aquells àngels, com el pastor de la nostra historieta inicial, ensenyaren també a aquelles dones a mirar no solament allò que percebien físicament, sinó també a adonar-se del sentit que tenia allò que estaven veient.

Aquell dia, aquelles dones també s'adonaren de que som llavors de vida, som gotes d'aigua del gran corrent de vida que és el seu Creador. Som llavors sembrades en la terra per a que brosti una vida nova, transformada i multiplicada. Mentre vivim en aquesta terra no som la planta sencera. Som germen de la vida que, qui la creà, sembrà en nosaltres. I qui la creà la feu seva perquè es feu carn i sang nostra en Jesús.

Jesús va viure la nostra vida, fou, com nosaltres, fill, amic, veí, treballador,... Sa vida no s'acabà en el silenci i la foscor del sepulcre. Ressuscità !. D'aquesta manera sa vida, que és també nostra, en ressuscitar, arribà a la seva màxima plenitud, a la seva glorificació i perfecció, a un fase vital on no troba cap contradicció, on viu en llibertat sense limitacions i experimenta l'amor total. És a dir on viu immers en la mes gran felicitat sense límits.

Així aquest germen nostre de plenitud de vida, cobert pel mantell de neu del nostre temperament, de les nostres condicions de vida, de la nostra esperança, del nostre treball i il.lusió,... donarà certament el fruit de la planta sencera i plena d'esplendor. I això ho sabem perquè Ell, que és entranya humana com nosaltres, és també Déu que ressuscita Jesús de tota dependència i limitació.

Por això, mercè a Jesús ressuscitat, la meta del creixement de la nostra vida arriba fins al "més enllà" dela vulnerabilitat i limitació. I aquest meta ens és donada com a llum, goig, cant, festa, felicitat sense fi,...

Per la resurrecció de Jesús, tenim la certesa de la nostra resurrecció. Resurrecció d'una realitat amarada de lletjor a causa del mal i dels mals que malmeten la confiança, exclouen a massa persones i corrompen l'activitat humana. Resurrecció que canvia una manera de viure la vida (una manera d'existir) per una altra en la que la vida es desenvolupa amb benaurança permanent, amb satisfacció plena i pau inacabable. En resum, amb aquella felicitat que intuïm i maldem mentre caminem en aquesta fase de la nostra existència en el món.

Per tot això, per als cristians, el fet de que Crist ha ressuscitat, ens porta a fer allò que estigui al nostre abast per a viure, des de ja !, la millor de les nostres vides: la vida ressuscitada. És a dir, una vida a casa i al carrer que vol transmetre, suscitar i promoure justícia, entranya humana, generositat, respecte a la dignitat de l'altre, agraïment, col.laboració per al bé de tots, esperança, conversió, servei, senzillesa, honestat,... O el que és el mateix, aquella manera d'ésser persones i de viure que Jesús ensenya en les Benaurances.

Així doncs, per la resurrecció la meta esdevé camí, el cultiu de la llavor de vida, en la manera de créixer i la fecunditat de la gota d'aigua, en llera que mena la vida a l'oceà de la vida, que és Déu.

Mn. Lluís Sallan
Rector de la Sagrada Família de Lleida

INFORMACIONS

✓ DEFUNCIONS

- Durant el mes de març tingueren lloc les exèquies de:
Antonio Jordana Farré, 02.03.2015 al Pont de Suert
Isabel Vigo Rich, 02.03.2015 a Vilaller

✓ INTENCIONS DEL SANT PARE

- **Universal:** Per a que les persones aprenguin a respectar la creació i a cuidar-la com un do de Déu.
Evangèlica: Per a que els cristians perseguits sentin la presència del Senyor Ressuscitat i la solidaritat de tota l'Església

✓ **INTENCIONS DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL**

- Pels catecúmens adults, perquè es preparin bé a rebre el Baptisme i la Confirmació i a participar en l'Eucaristia , i siguin membres vius de l'Església i col·laboradors actius de la seva missió .

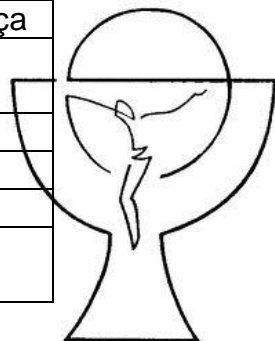
✓ **AVISOS**

- Us recorden que, amb motiu de la Setmana Santa, la jornada de confessions serà el proper 01 d'abril: a les 16:00 hores a Vilaller i a les 18:00 al Pont de Suert. A continuació, per tots els que ho desitgem, s'administrarà comunitàriament el sacrament de l'Unció dels malalts.
- **Servei "Àpats en companyia"** Servei de menjador que s'ofereix a l'equipament del Pont de Suert (antic Club Sant Jordi) de dilluns a dijous a les 13,30 hores . Adreçat a les persones grans. Totes les persones interessades en aquest servei poden adreçar-se a l'equipament en l'horari de: dilluns a divendres de 13,00 a 19,00 hores i els divendres de 15,00 a 19,00 hores o al telèfon 973690074.

AGENDA PASTORAL ABRIL

DATA	ACTIVITAT	LLOC I HORA
29-05	Setmana santa	Programació especial
09	Celebració Pasqua sacerdotal	Pont de Suert (11:30)
13	Reunió Arxiprestat	Lleida (10:00)
16	Reunió de integrants de Càritas	Pont de Suert (17:00)
17-18	Gran recapte d'aliments	Comarca Alta Ribagorça
17	Visita pobles Eucaristia	Castellars (20:00)
18	Capacitació catequistes	Lleida (10:00)
19	Visita pobles	Senet (10:00)
20	Recés	Lleida (10:00)
26	Visita pobles Eucaristia	Irgo (13:15)

TERESA DE JESÚS

El passat 28 de març es van complir 500 anys del naixement de Santa Teresa de Jesús . El lema escollit per a la celebració del V Centenari és 'Per Vós Vaig néixer', l'expressió d'una vida que es comprèn com a do de l'amor de Déu i ofrena per a Ell. Aquesta efemèride ha d'ajudar-nos a descobrir que cada persona és única i irrepetible, estimada per Déu i cridada a ser feliç, si és capaç d'obrir-se a Déu i als altres. El seu camí a la vida i el seu missatge, ens poden ajudar a trobar les petjades que ens condueixen a Déu a través de Jesús.

1a Etapa Vint anys de vida en família (1515 - 1535): Teresa de Cepeda i Ahumada va néixer a Àvila. Eren dotze germans i pertanyien a una família judeo-conversa. Ella diu de si mateixa que era "*la més estimada del meu pare*". Va tenir una relació especial amb el seu germà Rodrigo, amb qui compartia jocs, somnis, confidències i, sobretot, la seva inquietud religiosa.

Als sis anys els dos germans inicien una fugida per convertir-se en màrtirs "*en terra de moros*", però són descoberts pel seu oncle. Juguen llavors a ser ermitans fent-se una cabana a l'hort de la casa. Als dotze anys mor la seva mare i "*quant vaig començar a entendre el que havia perdut, vaig anar afligida davant d'una imatge de nostra Senyora i li vaig suplicar que fos la meva mare, amb moltes llàgrimes*".

Cauen a les seves mans alguns llibres de cavalleries i somia amb ser una de les seves dames. Oblida les inquietuds de la seva infància i es mou entre vanitats, mentides i superficialitats. El coqueteig li agrada, compta amb la complicitat de les seves cosines i la festeja un cosí seu. "*Vaig començar a portar gales i a desitjar acontentar a semblar bé ...*". En veure el seu pare amb mals ulls aquesta relació, en 1531 decideix internar-la al col·legi de Santa Maria de Gràcia, regit per agustines. Una monja l'ajuda a recuperar "*la veritat de quan era nena*" i la seva inclinació per la vida religiosa.

2a Etapa: Vint-i-set anys al convent de l'Encarnació (1535 - 1562):

Teresa inicia la vida de carmelita al monestir de l'Encarnació als vint anys, amb l'oposició del seu pare. Professa dos anys després (1537) plenament identificada amb el nou gènere de vida: "*Prenent l'hàbit, em va donar el Senyor a entendre com afavoreix els que es fan força per servir-lo, ... em va donar una alegria tant gran de tenir aquell estat, que mai més em va faltar fins avui*".

Al poc temps cau greument malalta i viatja a Becedas per rebre tractament d'una remeiera (1538). De retorn a la casa paterna passa quatre dies en coma profund. La donen per morta però recobra la consciència. Teresa agraeix la nova oportunitat de vida però passa més de vuit mesos totalment tollida i gairebé tres anys (1539-1542) a la infermeria de l'Encarnació. Recuperada la salut, Teresa reprèn amistats d'abans i afluixa en la seva forma de viure al convent. Durant uns sis anys la frivolitat i superficialitat son companyes de camí. Surt de nou per cuidar el seu pare malalt. És temps de distanciament y desànim: "*estava més malalta jo en l'ànima que el meu pare en el cos*". Deixa la pregària i viu tant allunyada de la veritat, que interiorment li molesta. Així passarà any i mig.

La mort del seu pare la retorna a l'oració: "*Vaig començar a tornar a ella i mai més la vaig deixar*". I passa uns deu anys de "*guerra penosa ... perquè em deia Déu i jo seguia al món*", "*tenia oració, però vivia al meu plaer*". Van ser uns anys de mediocritat espiritual. Llavors Teresa entaula relacions espirituals amb lletrats dominics, jesuïtes, carmelites, amb Pedro de Alcàntara, Francesc de Borja i llegeix les Confessions de Sant Agustí. Durant la Quaresma de 1554 plora davant un Crist nafrat demanant-li forces per no ofendre'l. Des d'aquest moment Déu és l'únic protagonista de la seva vida: "*tot s'aprofita poc si quan deixem totalment la confiança en nosaltres, no la posem en Déu*". Déu li regala la certesa de la seva presència que pren rostre humà en Jesús, i l'oració es converteix en relació d'amistat que educa el seu cor. Comença seva vida mística.

(continuarà en el següent número de Pedres Vives)

Lolo dios basta